

Arrest

nr. 126 900 van 10 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 8 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK loco advocaat S. MICHOLT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Chinese nationaliteit te bezitten, en een boeddhistische Tibetaan te zijn, geboren in het dorp Dhana, district Markham, Lhorak, Tibet, Volksrepubliek China (VCR). U woonde er tot uw 14,5 jaar en daarna woonde u 6-7 maanden in Lhasa. U ging niet naar school, en hoedde het vee, en werkte soms op het land. Eind 1997 vertrok u uit Tibet naar Nepal. U kwam er op 28/10/1997 aan en bleef ongeveer 10-15 dagen in het Reception Centre in Nepal. U vertrok van daar naar India. U ging er naar de Suja-school van 3/12/1997 tot 3/9/2004. Van 2001 tot 2005 ging u ook naar de Patlikuhl-school om een schilderopleiding te volgen. U probeerde terug te keren naar Tibet, maar in Nepal hoorde u dat mensen die dit vóór u probeerden, werden gearresteerd, en u ging toch niet naar Tibet. Na twee weken keerde u terug naar India; U werkte drie maanden in het Ningma-klooster in Bodgaya. Omdat het er te warm was ging u terug naar Dharamsala. U vond er tijdelijk werk voor een paar maanden en

daarna werkte u bijna twee jaar in het Dzong-Sar-klooster. U werkte enkele maanden in Manali en daarna een jaar in het Sagya-klooster in Dehradun. In 2010 ging u terug naar Dharamsala, waar u een jaar in een nonnenklooster werkte. Daarna kon u geen werk vinden. U ging naar Dehli waar u een vriend hielp in zijn winkel. U logeerde ook bij hem. U bleef er tot 2012 en probeerde naar het buitenland te vertrekken. U had uw IC al afgegeven aan tussenpersonen van de smokkelaar, maar later bleek dat ze uw IC verloren hadden. U reisde met een vals paspoort. U vertrok op 25 augustus 2012 reisde via Frankrijk naar België. U bent België binnengekomen op 28 augustus 2012 en hebt er dezelfde dag asiel aangevraagd.

U legt volgende documenten voor als staving van uw asioldossier: hokou, attest RC Nepal en Dharamsala, attest school 1997-2004 en attest schildersopleiding 2001-2005, bewijsje aanvraag 2de IC, RC, green book, 5 foto's.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling noch voor de status van subsidiaire bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van de VRC.

Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China in 1997 heeft u van 3 december 1997 tot 25 augustus 2012 in India verbleven. U ging er naar de Suja-school van 3/12/1997 tot 3/9/2004. Van 2001 tot 2005 ging u ook naar de Patlikuhl-school om een schilderopleiding te volgen. U probeerde terug te keren naar Tibet, maar in Nepal hoorde u dat mensen die dit vóór u probeerden, werden gearresteerd, en u ging toch niet naar Tibet. Na twee weken keerde u terug naar India; U werkte drie maanden in het Ningma-klooster in Bodgaya. Omdat het er te warm was ging u terug naar Dharamsala. U vond er tijdelijk werk voor een paar maanden en daarna werkte u bijna twee jaar in het Dzong-Sar-klooster. U werkte enkele maanden in Manali en daarna een jaar in het Sagya-klooster in Dehradun. In 2010 ging u terug naar Dharamsala, waar u een jaar in een nonnenklooster werkte. Daarna kon u geen werk vinden. U ging naar Dehli waar u een vriend hielp in zijn winkel. U logeerde ook bij hem. U bleef er tot augustus 2012. Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfsituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen (en neergelegde documenten) dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke RC.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u moeilijk een goede job kon vinden en dat vluchtelingen er niet alle rechten krijgen. U illustreert dit met enkele voorbeelden waarbij u gediscrimineerd werd. Wat betreft het moeilijk vinden van werk dient te worden opgemerkt dat uit de bijgevoegde informatie blijkt dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Tibetanen hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij, waaronder de private arbeidsmarkt én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert. De CTA maakt er ook werk van om de kansen van de Tibetanen op de arbeidsmarkt te verhogen (zie documentatie/COI p. 23) en blijkt dat Tibetanen in India in verschillende economische sectoren werken. De incidenten die u aanhaalt, met name het afnemen van uw broek door Indiërs bij de rivier, die u zonder broek in de rivier lieten staan, het niet ontvangen van betaald belkrediet, en het afnemen door een café-eigenaar van uw geld (CGVS p. 10), de problemen met de politie (vragen van smeergeld - CGVS p. 12-13) zijn betreurenswaardig, maar zijn niet van die aard dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

U haalt tevens aan dat u deelnam aan betogingen. Op een keer werd u gearresteerd, maar u kon uit de bus springen. U dook een tijdje onder uit vrees gearresteerd te worden (CGVS p.6). Noch bij DVZ,

noch bij het CGVS haalt u dit feit echter aan als een aanleiding voor uw vertrek uit India. Bij DVZ stelt u ook geen vrees te hebben voor de autoriteiten (vragenlijst CGVS vraag 8). Bij het CGVS haalt u, bij deze vraag naar problemen met autoriteiten (CGVS p.13), de problemen met de politie aan (het smeergeld) en problemen bij het verlengen van de RC, zoals lang wachten, of discriminatie bij het nemen van de bus, wat op zich geen vrees ten opzichte van de autoriteiten is. Dat u hier niet verwijst naar uw deelnames aan manifestaties en eventuele problemen daarbij is opmerkelijk en doet vermoeden dat u geen concrete vrees ten aanzien van de Indische overheid hebt.

U haalde geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC.

U verklaarde dat de tussenpersonen van de smokkelaar deze IC verloren zijn. Afgezien van het feit dat het onwaarschijnlijk is dat een smokkelaar zo makkelijk dergelijke documenten zou verliezen, was u in de mogelijkheid om een tweede IC aan te vragen. U legt het bewijs voor dat u inderdaad een tweede IC aangevraagd hebt. Maar, afgezien van het feit dat dit bewijsje niet kan bewijzen dat u uw tweede IC niet zou gekregen hebben (CGVS p. 5 en 7), zijn er opmerkingen te maken over de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Wanneer u gevraagd werd welke reden u opgegeven hebt om bij het kantoor van de Dalai Lama te vragen naar een tweede IC, stelt u dat u gezegd hebt dat u hem verloren hebt, dat u het zou moeten tonen als u zei dat u het vernield hebt. Echter, op uw betaalbewijsje staat dat het 'badly damaged by rats' was. U verklaart dit door te zeggen dat u bij de aangifte de vernielde IC van uw vriend toonde, waarom geen naam of foto te zien is. De mensen van het kantoor zouden dan gezegd hebben dat u niets kon bewijzen en dat in dit geval uw IC als verloren en niet als vernield moet beschouwd worden. U verklaart uw eerste, afwijkende verklaring door te zeggen dat die mensen zeiden dat uw IC als verloren beschouwd moet worden, u dus ook zei dat het verloren was. U stelt dat u niet dacht dat u alles moest uitleggen, want dat het te lang was om uit te leggen. Dit is geen aannemelijke verklaring voor de afwijkende verklaringen. Bovendien zou in het tweede geval, ook 'verloren' op het betaalbewijsje moeten staan (CGVS p. 7). Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen te verhullen.

Immers legt u ook geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg die u zou hebben afgelegd gebruik makende van valse documenten. Dat u op geen enkele wijze uw beweerde reis kan staven, sterkt het vermoeden dat u met uw eigen IC reisde.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Wat betreft de overige door u neergelegde documenten, zijnde uw hokou, attest RC Nepal en Dharamsala, attest school 1997-2004 en attest schildersopleiding 2001-2005, bewijsje aanvraag 2de IC, RC, green book, 5 foto's merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Ze dienen slechts als bewijs inzake uw identiteit en opleidingen, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft u

geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China doch wel kan worden teruggeleid naar India.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 (1) van de Vluchtelingenconventie en van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984. In een derde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. In een vierde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83/EG, van de materiële motiveringsplicht en nogmaals van artikel 3 EVRM.

Verzoeker verzoekt de Raad een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie teneinde dat Hof te vragen wat precies verstaan wordt onder de term ‘voldoende bescherming’ zoals gestipuleerd in de artikelen 26 en 27 van richtlijn 2005/85/EG.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 34 stukken.

Verweerder voegt bij zijn verweernota vijf rapporten: ‘COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*’ d.d. 11 maart 2014, ‘COI Focus China/India/Tibet, *Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe*’ d.d. 29 januari 2014; ‘*Summary Conclusions on the concept of effective protection in the context of secondary movements of refugees and asylum seekers*, UNHCR’, d.d. februari 2003, ‘COI Focus China, *De vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China*’, d.d. 25 maart 2014; ‘COI Focus China, *De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India*’, d.d. 25 maart 2014.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het ‘eerste land van asiel’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens zijn land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar hij de laatste jaren voor zijn vertrek verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat India voor hem een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker mogelijks zou koesteren ten opzichte van zijn land van herkomst, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Uit de documenten die door verzoeker in de loop van zijn asielpcedure werden neergelegd (kopieën van zijn RC) blijkt dat hij in India, alwaar hij van 1997 tot 2012 woonachtig was, in het bezit was van een periodiek verlengbare verblijfsvergunning (RC). De commissaris-generaal oordeelde in zijn bestreden beslissing dat verzoeker opnieuw de toegang kan verwerven tot India. Verzoeker betwist deze stelling en meent dat hij niet opnieuw tot India zal worden toegelaten, gezien hij niet langer in het bezit is van zijn reisdocument (IC) en hij reisde met een vals Nepalees paspoort.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan de aanvullende nota van verweerder blijkt dat een eventueel verlies van een IC, dan wel een illegale uitreis zonder IC, geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoekster wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014, p 21-22). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor hem onmogelijk is om de nodige documenten (IC met terugkeervisum) te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Hij levert weliswaar kritiek op de informatie van de commissaris-generaal, doch laat anderzijds zelf na met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor hem onmogelijk zou zijn, te meer daar uit de door hem neergelegde documenten en afgelegde verklaringen onmiskenbaar is gebleken dat hij over een verblijfsrecht in India beschikte gelet op het feit dat hij in het bezit was van een *Registration Card* (RC). Waar verzoeker erop wijst dat de informatie van de commissaris-generaal zelf aangeeft dat er "geen garantie" is dat Tibetanen die zich zonder IC en NORI-stempel in het buitenland bevinden zullen kunnen terugkeren, stelt de Raad vast dat uit de informatie die verweerder bij zijn aanvullende nota voegt duidelijk blijkt dat deze stelling slechts opgaat voor personen die zich bewust onttrekken aan de administratieve verplichting om, alvorens op het vliegtuig naar India te stappen, hun papieren in orde te brengen bij het Indiase consulaat. Dezelfde informatie vermeldt nog dat het aanvragen van een terugkeervisum een administratieve formaliteit betreft die geen problemen oplevert (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, dd. 11 maart 2014, p 20-21).

In zoverre verzoeker de commissaris-generaal verwijt dat hij geen onderzoek deed naar het bestaan van een overname-akkoord tussen België en India, merkt de Raad op dat in deze slechts de vraag relevant is of verzoeker vrijwillig terug kan keren naar India, niet of België hem gedwongen naar dat land kan repatriëren. In zoverre verzoeker verwijst naar zaken die aanhangig zijn voor het EHJ kan, te meer daar de betrokkenen niet beschikten of konden beschikken over een geldige IC en zich bijgevolg niet in een vergelijkbare situatie als deze van verzoeker bevonden niet worden ingezien hoe verzoekers verwijzing naar de vragen om uitleg die door het EHRM aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld in een aantal individuele gevallen, *in casu* dienstig zou kunnen zijn of afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen. Hoe dan ook heeft het Hof in deze nog geen uitspraak gedaan zodat er uit de door het Hof gestelde vragen geen voorbarige conclusies kunnen worden getrokken. Het stuk 35 dat verzoeker ter terechtzitting neerlegt en waaruit blijkt dat beide zaken nog steeds hangende zijn voor het EHRM wijzigt niets aan het voorgaande.

Verzoeker meent dat de mogelijkheid tot het bekomen van nieuwe IC's bij het Indiase consulaat "*louter theoretisch*" is en verwijst daartoe naar twee stukken die hij bij zijn verzoekschrift voegt (stukken 29 en 30). Nog daargelaten dat verzoeker in deze stukken niet wordt betrokken en het louter om fotokopieën gaat waaraan alleen al om deze reden geen bewijswaarde kan worden gehecht bevestigen deze documenten dat twee personen en een begeleider zich hebben aangeboden op de ambassade in Brussel. Uit deze documenten blijkt geenszins dat de ambassade onwillig zou zijn de nodige duplicaten of documenten af te leveren. Aan het stuk 29 waarin Dhr. Pat Demaret, lid van de Tibetaans-Vlaamse Vriendenkring verklaart dat hij zich samen met 2 personen heeft aangeboden op de Tibetaanse ambassade in Brussel teneinde een duplicaat van het IC te bekomen doch dat de personeelsleden van de ambassade verklaarden dat dat men geen dergelijk duplicaat kan afleveren kan, nog daargelaten dat het slechts een fotokopie betreft, geen objectieve bewijswaarde worden gehecht gezien dit uitgaat van een privépersoon van de Tibetaans-Vlaamse Vriendenkring op vraag van verzoeker. Deze documenten vermogen dan ook geenszins afbreuk te doen aan de informatie van de commissaris-generaal, die onder meer is gestoeld op rechtstreekse communicatie tussen het Indiase consulaat te Brussel en CEDOCA.

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers bewering illegaal te hebben gereisd met behulp van een vals Nepalees paspoort en niet langer in het bezit te zijn van zijn IC, merkt de Raad op dat verzoeker in elk geval over de mogelijkheid beschikt om toegang te verkrijgen tot India, indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat.

2.3.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat India geen lid is van de vluchtelingenconventie en dat het verblijfsrecht van Tibetanen aldaar slechts periodiek is, zonder dat er enige wettelijke garantie bestaat op verlenging. Volgens verzoeker gaat het daarom slechts om een "*informeel statuut*" dat niet aan de voorwaarden van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet voldoet.

Uit de informatie toegevoegd aan de aanvullende nota van verweerder, blijkt echter dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die "*gemakkelijk*" verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en "*dat alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap in en rond Dharamsala inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...) Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden*". Bovendien kan "*wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes*" krijgen maar ook "*De CTA voorziet in ieder geval bijstand voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of "RC renewal"*". Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA stevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt. Aldus is er geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in zijn situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel niet van onbepaalde duur, betreft het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen biedt een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft verzoekers opmerking

dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker “*anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement*”. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de ‘*Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees*’ te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als ‘gebruikelijk internationaal rechtsprincipe’. Door het principe te beschermen via het ‘Recht op Leven’, opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land.

Uit dit alles blijkt dat verzoeker, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien hij daartoe de administratieve stappen vervult, en dat hij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoeker biedt aan de voorwaarden voor ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. De vraag van verzoeker om dienaangaande een prejudiciële vraag te richten aan het EHRM is overbodig, gezien uit de feiten van de zaak en het actuele verblijfsrechtelijke stelsel in India afdoende blijkt dat aan de voorwaarden vervat in de artikelen 26 en 27 van richtlijn 2005/85/EG is voldaan. Hoe verzoekers verwijzing naar de vragen om uitleg die door het EHRM aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld in een aantal individuele gevallen *in casu* dienstig zou kunnen zijn of afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen, kan, te meer daar de betrokkenen niet beschikken of konden beschikken over een geldige IC en zich bijgevolg niet in een vergelijkbare situatie als deze van verzoekster bevonden, niet worden ingezien. Hoe dan ook heeft het Hof in deze nog geen uitspraak gedaan zodat er uit de door het Hof gestelde vragen geen voorbarige conclusies kunnen worden getrokken.

2.3.2.3. Verzoeker meent tot slot dat artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet op zijn asielaanvraag op retroactieve wijze werd toegepast. Verzoeker heeft immers reeds op 28 augustus 2012 asiel aangevraagd, zijnde voor de inwerkingtreding van voormeld artikel op 1 september 2013. Verzoeker wijst er verder op dat hij maar liefst anderhalf jaar moest wachten om gehoord te worden, ondanks herhaaldelijk aandringen van zijn raadvrouw om het gehoor te fixeren (zoals blijkt uit stuk 34 bijgevoegd bij het verzoekschrift). Verzoeker meent dat het toepassen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet op hangende asielaanvragen ingediend voor 1 september 2013 aldus aanleiding geeft tot willekeur, hetgeen een schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift van oordeel is dat het temporeel toepassingsgebied van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, dat werd ingevoerd door de wet van 8 mei 2013 en in werking trad op 1 september 2013, van die aard is dat het enkel gevolgen kan hebben voor de toekomst en bijgevolg niet kan worden toegepast op de asielaanvraag van verzoeker die dateert van 28 augustus 2012, stelt de Raad vast dat artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet geen overgangsbepalingen voorziet voor zaken die reeds hangende zijn op het moment van haar inwerkingtreding. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, is deze nieuwe wet in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkingsfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren in die werkingsfeer bevond. Derhalve is een nieuwe wet in de regel niet enkel van toepassing op de toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet ontstane toestand, die zich voordoen of die voortduren onder de gelding van de nieuwe wet (RvS 11 oktober 2011, nr. 215.708). Het doet dus niet ter zake dat de asielaanvraag van verzoeker dateert van vóór de inwerkingtreding van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, gelet op de onmiddellijke toepasselijkheid van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de vreemdelingenwet, waarbij die bepaling werd ingevoerd. Bijgevolg kon artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *in casu* wel degelijk worden toegepast.

2.3.3. Betreffende verzoekers vrees voor vervolging ten aanzien van zijn eerste land van asiel.

Verzoeker verklaarde bij zijn asielaanvraag dat hij in India “*heel moeilijk een goede job kon vinden, het leven er hard is en vluchtelingen er niet alle rechten krijgen*” (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Bij zijn asielaanvraag haalde verzoeker eveneens aan dat hij in India deelgenomen had aan manifestaties tegen de Chinese overheid, zonder dat dit evenwel geleid had tot enige problemen met de Indiase overheid (*ibid.* vragen 3.1. en 3.5.). Bij de commissaris-generaal stelde verzoeker bijkomend dat hij in India een tijdje onderdook uit vrees om gearresteerd te worden wegens deelname aan deze manifestaties (gehoorverslag p. 6).

Verzoekers beweerde moeilijkheden bij het vinden van een goede job en de beweerde harde levensomstandigheden in India, zijn grieven van algemene socio-economische aard die geen verband houden met vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Daarenboven blijkt uit de informatie toegevoegd aan de verweernota dat Tibetanen vrij toegang hebben tot de private arbeidsmarkt en in velerlei economische sectoren actief zijn (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*’ d.d. 11 maart 2014, p. 22-23 en 25). Wat betreft de stelling dat “*vluchtelingen in India niet alle rechten krijgen*” (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), kon de commissaris-generaal terecht opmerken dat de voorbeelden van discriminatie die verzoeker op het gehoor aanhaalde onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging of ernstige schade in aanmerking te nemen. Zo blijkt de discriminatie aangehaald door verzoeker (gehoorverslag p. 10) zich te beperken tot kleine en geïsoleerde incidenten met Indiase burgers en het vragen van smeergeld door de politie, hetgeen weliswaar laakbare feiten betreffen doch die geenszins oplopen tot vervolging, of tot ernstige schade in bovenvermelde zin. In zijn verzoekschrift meent verzoeker dat Tibetanen in India het slachtoffer zijn van “*alomtegenwoordige discriminatie*”. Wat betreft deze beweringen van discriminatie en de stukken die verzoeker daartoe bij zijn verzoekschrift voegt, kan worden opgemerkt dat het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indische staatsburgers geen ‘vervolging’ uitmaakt in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker verwijst naar moeilijkheden voor Tibetanen zonder RC, kan worden verwezen naar wat *supra* 2.3.2. werd uiteengezet.

Wat betreft de inperking van vrije meningsuiting en recht op vereniging voor Tibetanen die anti-Chinese demonstraties houden, kan worden vastgesteld dat verzoeker bij zijn asielaanvraag weliswaar aangaf aan dergelijke acties te hebben deelgenomen, doch anderzijds nergens duidelijk maakte dat hij ten gevolge van die acties ooit met de Indiase politiediensten of het gerecht in aanraking zou zijn gekomen (vragenlijst CGVS, vragen 3.1., 3.2. en 3.5.). Verzoeker verklaarde op het gehoor bij de commissaris-generaal weliswaar dat hij onderdook om aan een arrestatie te ontsnappen ten gevolge van deelname aan deze acties, doch deze stelling kan niet overtuigen gezien hij tijdens zijn asielprocedure nooit melding maakte van enige vrees voor de Indiase overheid. Daarenboven kan verzoeker noch zijn betrokkenheid bij die anti-Chinese acties in India, noch zijn stelling dat hij ten gevolge van zijn deelname aan die acties door de Indiase overheid wordt gezocht, op enige wijze staven. Aan verzoekers beweerde vrees voor de Indiase overheid kan daarom geen geloof gehecht worden.

2.3.5. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.3.6. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER